

NOVÝ ZÁKON

PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA.

PODLE VULGATY SE STÁLÝM OHLEDEM
NA TEXT PŮVODNÍ (ŘECKÝ) PŘELOŽIL
A ÚVODY I VÝKLADY OPATŘIL

Dr. JAN LAD. SÝKORA,
ŘÁDNÝ PROFESSOR ČESKÉ FAKULTY BOHOSLOVECKÉ
A KANOVNÍK KRÁL. KOLLEGIÁTNÍ KAPITOLY U VŠECH
SVATÝCH NA HRADĚ PRAŽSKÉM.

ČÁST PRVNÍ: EVANGELIA.

KNIH „DĚDICTVÍ SVATOJANSKÉHO“ ČÍSLO 108. PODÍL
ÚDŮ „DĚDICTVÍ SVATOJANSKÉHO“ NA ROK 1909 Č. 5.

V PRAZE 1909.

CYRILLO-METHODĚJSKÁ KNIHTISKÁRNA V. KOTRBA.
NÁKLADEM DĚDICTVÍ SVATOJANSKÉHO.

Imprimatur.

Ex archiep. Ord. Prag. die 3. Martii 1907.

N. E. 4186.

Fr. Brusák,
vic. generalis.

Proslov.

Dosavadní vydání katolická Nového Zákona spočívají na onom překladě knih novozákonních, který byv učiněn od různých překladatelů na základě latinské Vulgaty, trval s počátku v rukopisech, potom ve sborník sebrán, přehlédnut i opraven a r. 1475 po prvé tiskem vydán byl. Text tento přecházel totiž potom až do doby Blahoslavovy (1564) do všech vydání českého překladu Nového Zákona, jedno toliko vyjímajíc (totiž překlad Nového Zákona pořízený r. 1533 od kněze Beneše Optata z Telče), od doby Blahoslavovy pak alespoň do všech vydání českých bibli katolických, s tím ovšem rozdílem, že při nových vydáních býval poopraven tu po stránce jazykové, tam s hledem k textu řeckému neb k latinské Vulgatě. Překlad ten byv učiněn co možná doslovně na základě Vulgaty pořízené až na některé výjimky doslovně z textu řeckého, podává nejen latinský, nýbrž i řecký text Nového Zákona v překladě co možná doslovném, tak že není divu, že zůstávalo se při něm po jistých opravách po tolik století. Nicméně, jako žádný překlad spisu většího, tak ani on není zcela bezvadný. Jsou v něm některé nedostatky, jež vyšly z nesprávného neb nedosti jasného překládání, na př. když překládá se v Mat. 1. 11: „Josiáš zplodil Jechoniáše a bratří jeho v zajetí babylonském“ místo „za stěhování babylonského“, aneb v Jan 16, 2: „Ven ze škol vyženou vás“ místo jasnějšího (překladu) „ze synagogy (z židovské církve své) vyloučí vás“. Jsou v něm nedostatky (ovšem řídké), jež vyšly z doslovného překládání textu latinského, také tam, kde Vulgata nepřekládá

1. Co jest Písmo sv., co Písmo sv. Nového Zákona.

Aby člověk poznal svůj původ a svůj cíl poslední, aby zvěděl, kterou cestou má se bráti, by došel cíle toho, toť úkol, k němuž nemůže nikdo hleděti lhostejně, jakmile poněkud jen povznesl se nad stav nízkosti a počal vážně přemýšleti o svém životě. Neboť neví-li, odkud a k čemu jest tu na světě, nezná-li posledního cíle svého a té cesty, která k němu vede, tápe ve tmách a jest v nebezpečnství, že žije nadarmo a k svému neštěstí. Pochopitelně tedy, že úkolem tím zabývali se v každé době i nejpřednější filosofové. Ani Plato a Aristoteles nevyhnuli se mu.

Avšak při vši snaze a pili, kterou jeví, nemohli k řečeným otázkám dáti odpověď všestrannou, bezpečnou, uspokojivou; někteří spíše pronášeli zásady nedůstojné, které nejen nepodávaly toužebného míru duševního, nýbrž i ponižovaly člověka a znemravňovaly jej. I přestali proto mnozí doufati, že by člověk vůbec mohl přijíti k bezpečnému poznání pravdy, jiní prostě a upřímně vyznávali slabost svou a toužili po pomoci s nebes.

A to zcela přirozeně. Nemůže zajisté člověk sám pouhým rozumem svým dáti v té příčině odpověď dostatečnou. Vykázalť Bůh v nekonečné lásce své člověku cíl nadpřirozený a takové též vytknul prostředky k jeho dosažení. Avšak při tom stavu, který nastal po pádu prvních rodičů, nemůže rozum lidský ani všechny přirozené pravdy poznati s jistotou a bez bludu. Kterak tedy mohl by sám sebou přijíti na věci, jež síly jeho přesahují, nadpřirozeny jsou?!

Avšak Bůh nechtěl, aby člověk trval v nevědomosti při věcech tak důležitých. Bránila tomu nekonečná jeho láska a dobrota a milosrdenství. Sám proto oznámil mu původ jeho i poměr, ve kterém člověk jest ke svému původci, sám poučil jej o jeho určení a dal prostředky, kterými by dospěl k poslednímu cíli svému — sám zjevil se mu přímo neboli způsobem nadpřirozeným.